

захванахъ да хода въ едно училище; а въ това училище и най-глупавиятъ човѣкъ би можалъ да научи нѣщо: до обѣдъ ни учѣха да четеме и да пишеме; а послѣ обѣдъ ни разказваха сѣкакви разкази и сѣкакви науки. Освѣнъ това, въ това училище ни учѣха и различни художества (занаяте). Това училище не приличаше на нашето селско училище: тука имаше много учители, и сичките тие бѣха учени хора, чегато нѣкой ги е отбиралъ. Учението за мене бѣше лесно; слѣдъ три месѣца азъ вече четѣхъ и пишѣхъ, като вода. Едно само ми са не харесваше: учителите разказваха на дѣцата и такива нѣща, които азъ одавна вече знаѣхъ. И така, тие твърде чѣсто разказваха не за мене, а за другите, и азъ трѣбаше да сѣда празденъ и да дрѣма. Но най-послѣ захванаха да ни разказватъ и такива нѣща, каквито азъ не бѣхъ слушалъ ни отъ дѣда пона, ни отъ г. Алексѣевича. Учителите захванаха да ни разказватъ бѣкъ и кога сж хората изнамѣрили сичкото онова, щото ви азъ разказахъ по-горе.

Отъ онзи день, отъ когато сжществува тоя свѣтъ и отъ когато живѣять на земята хора, сж преминаде вече много хилѣди (милионе) години; а въ продължението на тие години никому, даже и на най-умните хора, не е дошло на умътъ, че земята прилича на топка; сичките, даже и най-умните и най-знамѣнитите мѣже, сж мислили, както и азъ мислѣхъ нѣкога си, че земята е плоска, като петура. Но ето, не по-рано